

Linjenummer vill vi ha!

Leif Stolt slår ett slag för linjenummer. Det är ett klassiskt och tydligt sätt att identifiera en kollektivtrafikförbindelse. Luddiga begrepp, som "Gröna linjen", som

trafikeras med flera olika linjenummer, skapar förvirring. Linjenummer med prefix "E" för extratur med avvikande färdväg bör användas för att förtydliga.

Av Leif Stolt

Förhållandevis tydlig destinationsskylt och linjenummer, med prefix "M", som visar att detta är en stomlinje, eller Metrolinje, som är begreppet i Berlin. Såväl buss- som spårvägslinjer kan vara Metrolinjer.

Linjenummer är ett uttryck som används också om "numret" innehåller bokstäver, kanske för att man är van att tänka på linjer i form av nummer eller kanske för att ordet *linjebeteckning* och liknande uttryck är klumpiga att använda.

Det finns städer, exempelvis London, som inte har något uppenbart system för linjenumren. De verkar närmast utdelade genom lottning. Andra städer, som Stockholm, har genomtänkta system för linjenumreringen.

I SL:s system finns nummerserier avsatta

för olika typer av spårtrafik och för många varianter av busstrafiken, hänvisande till område, stomlinjer, nattlinjer, begränsad trafiktid och annat.

Under senare år har även vissa linjenummer kompletterats med bokstäver för att ange körvägar. Den som har trängt in i nummersystemet kan därmed få en hel del information, men allt är inte enkelt. Man kan undra hur många som kan definiera 150-serien.

Tyvärr har i SL-trafiken bruket att använda bokstaven E tillsammans med linjenumret för att ange extravagnar som endast

Hållplatstavla som visar hållplatsnamn och att linje nr 85, som är en så kallad Metrolinje, stannar här, liksom den konventionella busslinjen nr 100.